

Chương 27

Thân Vào Hãm Địa Phá Trùng Vân

hàng thần nhiên nhìn Quỷ Cốc Tử:

- Thiếu gia muốn biết lão tặc bản lãnh tới đâu. Lên mau!

Tà áo xanh chàng bay phần phật trước mặt đối phương như một thiên thần với khuôn mặt anh tuấn chẳng có chút nào sợ hãi và rất thung dung, khiến lão quái Ma Giang không nghĩ ra nổi tại sao mới mấy tháng trước đây chàng dễ dàng bị chúng bắt giữ, tài nghệ chàng xem ra chẳng lấy gì làm cao, mà chỉ có vài tháng một thiếu niên bình thường như chàng lại có gan lớn như hôm nay. Rõ ràng là chàng rất tự tin một cách khác thường. Lão vừa bị uy lực thần kiếm chấn kinh khiến có hơi nể vì, do đó lần này không dám khinh địch nữa. Một mặt lão ngưng thần đề cử công lực, một mặt gật đầu ra vẻ thần nhiên:

- Hừ! Tiểu tử người giỏi lắm! Hãy chú ý tiếp chiêu đây, lão phu xuất thủ trước đó!

Chưa dứt lời thân hình lão đã lướt tới, song thủ đột nhiên bùng ra, hai cánh tay gãy khô như hai que củi cong lại thành móc câu, một âm một dương đánh tới chớp nhoáng. Chiêu thức lão phảng phất hơi giống chiêu Nộ Long Thám Trảo nhưng chưởng thế mới đi tới giữa đột nhiên trảo biến thành chỉ, tay tả lão chĩa ra một luồng kinh lực lạnh buốt rít gió vùn vụt, tay hữu biến thành vô số cánh tay hư hư thực thực khó lường cùng một lúc điểm tới bốn đại huyệt Kiên Tích, Toàn Cơ, Trung Đình, và Cự Khuyết của chàng.

Chiêu thức chẳng những lợi hại mà còn mau không thể tả. Nhất là thêm phần ảo diệu, biến hóa đột ngột rất trầm rất ổn, cộng thêm hỏa hầu thâm hậu quả là danh bất hư truyền. Rõ ràng lão có ý thăm dò bản lãnh thực chàng tới đâu rồi mới hạ sát thủ. Yển Lãng Vân vẫn nhàn nhã không tiếp chiêu cũng chẳng tránh né. Đợi cho chiêu đối phương đến rất gần chàng mới đột ngột thi triển cùng lúc hai thân pháp Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp lướt qua bên cạnh như một ánh sao băng đồng thời bật cười khinh miệt:

- Lão tặc người té ra chỉ có bản lãnh nhiều đó, thiếu gia nhường lão ba chiêu đó.

Chàng tránh chiêu trước rồi mới nói lời ấy thì chiêu thứ nhất đã qua chứ chẳng phải là chàng lớn lối khinh người. Quỷ Cốc Tử lão quái vừa kinh hoảng vừa ngượng ngùng bật thân tới như một chiếc lò so. Đúng là nói thì chậm nhưng sự thực rất mau,

thân pháp lão mạnh bạo uyển chuyển xuất liên tiếp hai chiêu Ngũ Quỷ Đoạt Hồn và Thiên La Địa Võng song chưởng múa vùn vụt vừa chém vừa đập tới.

Nhất thời đấu trường bụi tung mù mịt khắp chu vi hai trượng che lấp cả ánh nắng. Tình hình căng thẳng ấy càng khiến Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên tin chắc sư huynh sẽ đắc thủ. Nhưng sự thực lại khác hẳn. Chỉ trong nháy mắt cát bụi lắng xuống, diện sắc Yến Lăng Vân vẫn thản nhiên như cũ đứng sừng sững ở nguyên vị, còn Quỷ Cốc Tử lão quái đầy nét kinh hoàng, hai con mắt thất thần dán chặt vào đối thủ, rõ ràng lão đã bị thân hình bộ pháp của Yến Lăng Vân làm cho chấn kinh. Khuyết Hàn Hương đắc ý cười khanh khách:

- Ma Giang lão tặc, Yến ca ca ta có phải vừa thi triển chân tài thực học đó không nhỉ?

Bấy giờ tinh thần chàng rất phấn chấn tự tin vào sở học võ công của mình, chàng quát to:

- Lão tặc cẩn thận đấy, đã đến lúc thiếu gia trả chiêu rồi!

Song thủ chàng giơ lên, thân như hành vân lưu thủy. Chúng nhân chỉ thấy hai mắt hoa lên, chàng đã tấn công liên tiếp ba chiêu, lão ma đầu Ma Giang thấy thân pháp mỹ diệu của chàng như ngàn đóa hoa rơi loạn từ trên cao xuống chỗ nào cũng có thân hình chưởng thế của chàng đánh nhằm các nơi yếu huyệt lợi hại không kể xiết. May mà lão sẵn đề phòng cẩn mật lập tức khai triển độc môn Ngũ Quỷ Âm Phong Chưởng tận lực chống đỡ mới thoát hiểm. Hai người đều thi triển thân pháp cực mau lẹ, trong chớp mắt không ai nhìn rõ thân ảnh của ai nữa. Trong khoảnh khắc, cuộc giao đấu đã qua bảy, tám mươi hiệp.

Thoạt đầu Quỷ Cốc Tử lão quái cứ tưởng với kinh nghiệm phong phú của lão, chỉ cần biết lộ số chưởng pháp của chàng, lão đã có thể khắc chế thủ thắng được. Ngờ đâu lão cố hết sức lưu tâm theo dõi mà càng lúc càng mù mịt vì lộ số chàng luôn luôn thay đổi, lúc thì sử xuất Võ Đang Thất Cầm Chưởng, lúc thì lại là Lãnh Diệm Xuyên Tâm Chỉ của phái Miêu Lãnh, lúc thì Thiên Sơn Liễu Âm Ước, lúc thì... nói tóm lại, tất cả lộ số chiêu thức của tất cả môn phái chàng đều sử xuất thuần thực như trường giang đại hải, chỉ cần thuận tay phát ra đều trúng hợp. Dường như chàng biết hết chiêu số của các phái nhưng lại không giống bất cứ một phái nào. Thêm nữa, đang cương biến ra nhu, đang kỳ dị biến thành chính đáng biến ảo khôn lường không biết khởi đầu từ đâu và cũng chẳng biết kết thúc ở đâu, phảng phất như mây bay trên trời như nước chảy dưới đất, vừa tự nhiên vừa uy mãnh.

Nhất thời Ngũ Quỷ Âm Phong Chưởng đã thi triển đến mức cuối cùng, đừng nói tới muốn chiếm thượng phong, chỉ cần cố giữ hạ phong xem ra cũng không nổi. Đến mức ấy Quỷ Cốc Tử Ma Giang từ kinh ngạc chuyển qua kinh hãi nghĩ bụng:

"Không trừ diệt được tiểu tử này, Lạc Hồn Nhai viễn viễn không ngóc đầu lên được."

Lão vận hết nội công tinh thần luyện tập mấy chục năm quyết hạ một độc thủ tối hậu. Thân hình lão đang mau lẹ bỗng chậm lại, đề khởi mười thành chân lực, đang lúc ấy chiêu Vân Phong Ngũ Nhạc của Yến Lăng Vân vừa đánh tới. Lão ma đầu rống lên một tiếng long trời lở đất, song chưởng cùng phát ra kinh lực di sơn đảo hải nghênh tiếp thẳng. Một tiếng bình dũ dội chấn động, thân hình Quỷ Cốc Tử lão quái như một con diều đứt dây bay lộn xuống núi. Cũng không biết lão có thực bị thương hay không, hoặc là lão nhận ra không thể thắng nên nhân cơ hội đào thoát? Đồng thời Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên biến sắc vội vàng chuyển thân nhanh như một làn khói phi hành theo luôn sư huynh.

Chỉ còn lại Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ và mấy môn hạ trợ trợ, lão đành đưa mắt nhìn môn hạ mặt cắt không còn chút máu, vẫy tay ra hiệu, cả bọn cùng bỏ chạy không dám quay đầu lại. Yến Lăng Vân thản nhiên nhìn quần ma tháo chạy không có ý truy đuổi, chàng quay sang cúi đầu thi lễ với Kim Hoa Ma Mẫu:

- Lão tiền bối, vãn sinh xin từ biệt. Cho vãn sinh gởi lời tạm biệt Quỳnh tỷ tỷ và nhờ lão tiền bối nhắn hộ sau này sẽ gặp lại nhau trên Hoàng Sơn.

Không đợi Kim Hoa Ma Mẫu trả lời và mặc cho Khuyết Hàn Hương đau khổ nhìn chàng, chàng hạ thân xuống tận bờ đá sâu khuất dạng.

oOo

Lăng Vân Yến vẫn còn lang thang giữa núi rừng dù mặt trời đã sắp ngả về tây, lòng nàng hỗn độn muôn ngàn nỗi đau thương, từ khi bị Yến Lăng Vân hiểu lầm nàng có âm mưu vào cái chết của Công Tôn Minh ở chân núi Phạn Tĩnh. Riêng nàng cảm thấy mất hết sinh thú, thuận chân nàng đi mãi không biết tới cảnh vật chung quanh đã thay đổi liên tục. Từ thuở bé nàng vẫn được chiều chuộng chưa bao giờ bị người khác cự tuyệt bất kỳ ý muốn nào, thế mà bây giờ chỉ vì một thiếu niên, nàng bôn ba vạn dặm, thiếu niên ấy vẫn lạnh lẽo với nàng. Càng nhớ đến chàng, nàng càng đau khổ, trời đất mịt mù đến màn đêm sắp buông xuống nàng cũng không biết.

Cứ đi như thế thần thờ không biết bao lâu, đột nhiên gần đó có những tiếng lạ lùng vọng tới khiến nàng tỉnh lại. Bản năng phản ứng buộc nàng ẩn thân vào sau một tảng đá kín đáo nhìn ra. Hình như có tiếng sáo trúc thổi rít lên từng chập từ nơi xa dần

dần đến gần. Chỉ trong thoáng chốc bóng đen chuyển động tựa hồ có khá nhiều bóng người kỳ quái sắp thành thế trận.

Chưa kịp chuyển niệm, Lăng Vân Yến lại nghe một tiếng hú dài, từ tảng đá bên kia có một bóng người vọt lên cao hơn mười trượng phi thân đến một người râu dài áo rộng, nhìn hình dạng của lão, nàng mơ hồ thấy hơi giống lão nhân tự xưng là Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ ở núi Phạn Tĩnh. Thân lão rơi xuống một tảng đá khác, lão lớn tiếng quát:

- Con tiện tỳ kia, sao chưa xuất hiện chịu chết, còn đợi bao giờ?

Từ câu ấy chứng minh có thể nói lão đã nhìn thấy nàng, lửa giận trong lòng bốc lên, nàng tự nghĩ:

"Chẳng lẽ cô nương đây lại sợ bọn cẩu tặc chúng bây sao?"

Đưa mắt nhìn chung quanh, nàng quan sát địa thế định bước ra nơi ẩn thân. Không ngờ ngay lúc ấy đột nhiên cách chỗ nàng nắp không xa cũng ở sau một tảng đá một tiếng soẹt nhỏ phi ra một nữ nhân tóc bỏ dài tới vai, tướng mạo cực xấu xí. Xem thể phi thân, phụ nhân ấy phải có công lực khá cao, không phải hạng tầm thường.

Nữ nhân ấy đứng trước mặt bóng đen nọ mắt phát ra tia hung quang lạnh lẽo hỏi:

- Hôm nay chính là ngày mồng năm, xem ra lão quỷ người cũng nhớ đúng hẹn đến chịu chết phải không?

Vừa nói tay áo rộng phụ nhân giơ cao lên phát ra một mùi tanh nồng khó ngửi lấp lánh như có ánh sáng đom đóm chớp tắt, nữ nhân ấy cười rất quái dị chỉ vào mặt lão hán râu dài nọ:

- Mộc Như Phong lão quỷ, người đừng tưởng người dẫn mấy con khỉ nhỏ đến đây mà làm gì được ta.

Đến đây nữ hiệp Lăng Vân Yến mới hiểu ra nàng nghi lầm, lão chẳng phải là tặc đảng Phạn Tĩnh Sơn, vì thế nàng co thân hình nhỏ lại quan sát xem mấy tên này làm gì ở đây. Chỉ nghe lão hán họ Mộc kia cười khùng khục trong cổ họng:

- Tiện tỳ Hắc Thư kia! Dù người cậy có trùng độc, ta cũng chẳng sợ đâu, ta khuyên người hãy ngoan ngoãn đưa Cửu Âm Chân Quyết cho ta để đổi lấy cái mạng sống thừa!

Lão chỉ vào lỗ khỉ như lỗ quái vật chung quanh:

- Hừ! Nếu không ta cho bày Xà Diên Lân Hỏa Trận khiến người chết không được chết không xong đó!

Câu ấy khiến Lăng Vân Yến giật mình kinh hoảng, nhân vì nàng từng có nghe nội tổ nói qua, xưa kia ở miền hoang dã phía nam có một ma đầu cực kỳ lợi hại tên là Bách Độc Thần Quân ngoài võ công quái dị lại còn điều chế được một loại ám khí lấy từ nọc rắn và lân hỏa tính cực độc, chỉ cần dính vào người chút ít là nó lan ra toàn thân và tiêu hóa hết vào xương thịt chết liền tại chỗ. Hiển nhiên hai nam nữ quái nhân này có liên quan tới ma đầu ấy, hoặc chính là truyền nhân của Bách Độc Thần Quân chưa biết chừng. Đồng thời nghe khẩu khí ấy, chúng cũng chẳng phải là loại người lương thiện gì.

Tình thế của Lăng Vân Yến bây giờ run rủ làm sao lại lọt vào ngay trung tâm cuộc đấu của chúng có lẽ sắp xảy ra. Lão phụ nhân xấu xí kia nghe lời đe dọa hơi trầm ngâm một chút rồi cười hăng hắc:

- Lão quỷ phụ bạc! Người đừng quên trong thân người cũng đã uống Uyên Ương Cổ, ta chết chưa chắc người sống nổi một mình, người muốn Cửu Âm Chân Quyết ư? Hừ, không dễ vậy đâu, trừ phi giao con hồ ly Cái Trại Hoa cho ta để ta chém trăm đao rửa hận, sau đó ta và người sẽ thương lượng.

Nghe câu này có vẻ như trước đây chúng đã từng là phu thê? Và câu ấy xem chừng cũng có công dụng. Đối phương không có lời gì đáp lại vì chưa định được chủ ý. Ngay lúc đó bỗng có tiếng người cười ha hả:

- Nhị vị vốn đã là vợ chồng lâu năm với nhau, việc gì vì chuyện nhỏ mà phản bội, hôm nay bần đạo đến đây chắc vì ý trời sai Bùi Nguyên ta đến giải hòa hai vị đó!

Không ngờ Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên cũng hiện thân nơi đây, và như thế Lăng Vân Yến lại càng cô thế hơn nữa.

Nguyên hai vợ chồng oan gia này đúng như Lăng Vân Yến dự liệu, chính là truyền nhân của Bách Độc Thần Quân Đông Môn Vũ. Lão nhân là Tuyết Hộ Chưởng Mộc Như Phong, nữ nhân xấu xí là Cúc Thủ Tây Thi Đông Môn Hắc Thư, trước đây ba mươi năm chúng vốn là sư huynh muội, sau kết làm phu thê.

Ngày xưa Đông Môn Hắc Thư cũng có chút ít nhan sắc chứ không xấu xí dễ sợ như bây giờ. Theo lẽ hai vợ chồng này vốn là đồng môn lại ẩn tích ở miền man dã nhiều năm cùng nhau khổ luyện võ công ám khí chẳng khác gì thần tiên quyến thuộc, lẽ ra chẳng có chuyện gì phản bội nhau mới phải. Nhưng Tuyết Hộ Chưởng Mộc Như Phong vốn xuất thân vô lại, tính tình hiểm trá lúc còn học tập thì giả hiền hậu cung thuận, từ khi sư phụ, sư nương kế nhau già chết, rồi sau khi chiếm đoạt được sư muội, lão liền thay đổi. Mới đầu chỉ là độc đoán tụ tập bọn vô loại gây gổ tác oai tác quái

bốn phương, thù oán chất chồng chỉ nhờ có tiếng là môn đệ của Bách Độc Môn nên vợ chồng chưa bị ai trả thù trả oán.

Đến khi Đông Môn Hắc Thư hơi có luống tuổi, Tuyệt Hộ Chưởng Mộc Như Phong liền sinh lòng rẻ rúng ngấm ngầm ngoại tình với một nữ nhân tên Hương Nương Tử Cái Trại Hoa và coi người sư muội cũ như cái đinh trong mắt. Đông Môn Hắc Thư cô thân độc thế phải ngậm hận oán rời bỏ nhà cũ đến ở một mình trong núi Lôi Công Sơn này.

Xui cho vị sư muội này một mình luyện công bị tẩu hỏa biến thành một lão bà xấu xí như quỷ hiện nay. Hành động bỏ nhà Đông Môn Hắc Thư đã là quá nhẫn nhịn chịu thua thiệt nhiều, thế nhưng mấy năm qua lão họ Mộc sức nhớ đến sư môn có Cửu Âm Chân Quyết thất truyền đã lâu liền nghi ngờ chính người vợ cũ cất giấu.

Vì thế lão mới tìm đến đây bức bách đoạt cho được và Đông Môn Hắc Thư cũng có dịp quyết đả tình địch đến chỗ chết. Hai vợ chồng phản bội đã biến thành thù, mỗi người có mục đích riêng hẹn mỗi năm ngày này đến đây đấu một trận ác chiến, năm nay học được Xà Diên Lân Hỏa Trận, lão đã nắm được phần thắng. Nhưng vì âm mưu quá chu đáo nên sơ sót quên mất một điểm khi xưa còn là vợ chồng họ đã cùng uống Uyên Ương Cổ, nếu hạ độc thủ với đối phương, tự thân mình độc chất cũng phát tác.

Thế nên vừa rồi bị Đông Môn Hắc Thư cảnh tỉnh, lão cảm thấy hết sức tần ngần. Vì lão xuất thân ở vùng Miêu Lương rất giỏi về thuật nuôi trùng độc biết rất rõ chất độc Uyên Ương Cổ không có thuốc gì giải được, nếu suốt đời cứ bị trùng độc cắn xé trong người cũng là quá thất sách. Lão vừa gặp người quen cũ là Bùi Nguyên xuất hiện hòa giải liền nhân cơ hội ôn hòa gần như là năn nỉ:

- Việc hôm nay chỉ khiến Bùi huynh đệ cười chê, sự thực tiểu đệ chỉ mong gia đình được êm đẹp là vui rồi, vả chăng huynh đài cũng như một nhà, xin huynh đài giảng giải một cách công bình cho tiểu đệ được nhờ.

Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên nhìn nữ nhân cười ha hả:

- Điều đó là còn tùy Mộc đại tẩu có nể mặt bản đạo chút nào không?

Lão lại lắc đầu:

- Vừa nghe nhị vị tranh nhau bản Cửu Âm Chân Quyết, sự thật theo bản đạo thấy có lẽ chỉ là một vật trấn sơn của quý phái. Vì bản thư ấy vốn có gốc ở bản môn nên bản đạo biết rõ, chỉ cần luyện tới vài phần hỏa hầu là mắt đã có ánh xanh biếc khác hẳn người thường. Nay Mộc đại tẩu nếu học sao chẳng có dấu hiệu gì. Còn nếu không tin, hãy đưa bản thư ấy, bản đạo sẽ xét thực giả cho.

Mộc Như Phong nghe lời nửa tin nửa ngờ, Đông Môn Hắc Thư cũng chẳng hiểu ất giáp gì trong lúc Bùi Nguyên đã bước tới gần, lão vừa huyền thuyên như thân thiết, bỗng không ai kịp đề phòng lão xuất thủ nhanh như điện chớp điểm vào Mạch Môn Mộc Như Phong và thuận tay đoạt luôn đoản côn Tam Tài Dịch Thủ Bổng trong tay họ Mộc. Lão quay về Đông Môn Hắc Thư cười ha hả đắc chí:

- Cái lão bạc tình này bần đạo đã chế phục giùm đại tẩu, đại tẩu muốn gì cứ nói?

Lâu lắm mới nghe Đông Môn Hắc Thư oán hận đáp:

- Đa tạ Bùi đạo trưởng, hãy trao tên bạc tình ấy cho lão thân được không?

Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên cười nhỏ:

- Cái ấy là tất nhiên, chỉ vì bản môn có lệ không giúp ai không công bao giờ, không biết đại tẩu có gì tạ ân ta?

Thì ra lão tặc này đã có định tâm, Đông Môn Hắc Thư biến sắc lạnh lẽo đáp:

- Lão thân ẩn cư ở đây chẳng có vật gì quý, đạo trưởng cần gì xin cứ nói rõ ra xem sao.

Bùi Nguyên lão quỷ cười ha hả:

- Đại tẩu thật là mau mắn, thế mới không uống công bần đạo tương trợ đại tẩu. Lấy vật gì đổi lấy một mạng người... Hà, không phải khi đã cùng uống Uyên Ương Cổ với nhau thì là hai mạng người mới đúng, lấy vật gì đừng quá bạc mới xứng đáng. Đại tẩu hãy đưa đây viên thuốc Bách Thảo Đan của quý phái và bản thư Cửu Âm Chân Quyết đây làm lễ tạ được không?

Câu nói ấy của lão khác gì bảo rằng hai vợ chồng đã cùng uống Uyên Ương Cổ tức là tính mạng đều nằm trong tay lão? Lão ma đầu này thực là giảo xảo đa trí cực điểm. Theo lời lẽ hành vi của lão, chưa chắc gì sau khi đoạt được hai vật mà lão yêu cầu, vợ chồng họ Mộc thoát được cái chết. Ngờ đâu chính lúc ấy lại nghe gần cạnh đó có người cười khành khạch:

- Giá cao quá! Giá cao quá!

Theo tiếng nói hiện ra một người lưng đeo trường kiếm. Dưới ánh sao lấp lánh phẳng phất như trên hấn có vác thêm một người nằm bất tỉnh. Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên biến sắc hai mắt đổ hào quang như phần hận cực điểm, hiển nhiên người mới đến phải là kinh địch. Đồng thời đối phương không đợi lão mở lời, tiếp tục lớn tiếng:

- Bùi đạo trưởng, Tang Môn Thần Lam Xuân ta trong tay cũng có một nhân mạng, không biết giá là bao? Chúng ta hãy trao đổi xem sao nhé?

Thì ra tên ác đồ đệ tử Miêu Lãnh cũng đào tẩu tới đây. Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên nhìn người bất tỉnh nằm trên vai Lam Xuân, lão đã tức giận lắm nhưng cố ức chế, từ từ đáp:

- Tiểu bối họ Lam hãy nói rõ cho ta nghe!

Hiển nhiên lão cũng bị điều gì đó hiếp chế. Lam Xuân đắc ý cười:

- Theo lẽ lệnh sư huynh là nhân vật nổi tiếng võ lâm, thân phận địa vị đều cao, một mạng của lệnh sư huynh có giá trị rất lớn khác hẳn thường nhân, tất phải có lễ tạ xứng đáng mới được!

Hắn lắc đầu làm ra vẻ bất đắc dĩ:

- Nhưng thôi thế này cũng được, vì Bùi đạo trưởng từ xa đến đây coi như khách, đạo trưởng hãy đưa cây côn Tam Tài Dịch Thủ Bổng trong tay cho ta được không?

Thì ra trong khi Tang Môn Thần Lam Xuân trốn chạy xuống núi Vân Vụ Sơn, hắn ẩn thân gần đó, bất ngờ hắn phát hiện Lạc Hồn Vũ Sĩ công Quỷ Cốc Tử Ma Giang vừa bị Yến Lăng Vân đánh trọng thương chạy trốn. Thoạt đầu hắn định xuất hiện kết giao với Nhị Quỷ để thêm vây cánh nhưng sau lại đổi ý ngầm theo dõi xem chúng đi đâu làm gì cái đã. Đến lúc theo đến Tiểu Lôi Công Sơn mới phát hiện thêm Nhị Quỷ có giao tình với Bách Độc Môn, lại nhìn thấy vợ chồng họ Mộc tranh nhau bảo vật, hắn nảy ra ý tưởng:

"Hoặc là ta tìm cách lừa chiếm bảo vật của vợ chồng họ Mộc là Cửu Âm Chân Quyết và Xà Diên Lân Hỏa hộ thân, sau này nếu ta có đầu nhập môn phái khác cũng không ít nhiều thân giá."

Nhưng nhất thời hắn chưa tìm ra cách chiếm đoạt nào hữu hiệu. Ngờ đâu chính lúc hắn đang trù trù tính kế thì Lạc Hồn Vũ Sĩ lại đặt Ma Giang vào một nơi hang đá gần đó đi gặp hai vợ chồng họ Mộc. Tang Môn Thần Lam Xuân nhân cơ hội ấy đến hang đá cô Quỷ Cốc Tử Ma Giang đang bị trọng thương, hắn dùng độc môn thủ pháp điểm thêm yếu huyệt lão rồi vác lão tới đây làm vật đánh đổi uy hiếp Bùi Nguyên. Hắn đã có Ma Giang trong tay thì còn sợ gì Bùi Nguyên nữa?

Lão quỷ Bùi Nguyên bấy giờ giận đỏ lửa mắt, lão không thể ngờ hôm nay lại lọt vào tay quỷ kế của tên môn hạ Miêu Lãnh, mai đây lời đồn ra giang hồ, lão còn mặt mũi nào nhìn ai? Thêm nữa sự sinh tử của sư huynh đang ở trong tay đối phương, ném chuột sợ vỡ đồ là lẽ đương nhiên. Lão cố ý như không hiểu câu nói của Lam Xuân ngơ ngác hỏi lại:

- Có gì là Tam Tài Dịch Thủ Bổng? Cái này đây hả?

Vừa đưa cây đoản côn lên bắt chước cách bày bố trận của Mộc Như Phong vạch mấy đường lên không trung. Lạ lùng thay, cử động ấy của lão mười phần linh nghiệm, gần mười con khỉ đứng quanh đó tay cầm Xà Diên Lân Hỏa chạy như bay đến vây Lam Xuân và Đông Môn Hắc Thư vào giữa. Lão phấn chấn tinh thần quát to:

- Tiểu bối họ Lam, sư huynh của ta đang trọng thương, nếu người không ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ cho nếm mùi vị của Xà Diên Lân Hỏa đừng hòng sống thoát khỏi nơi này!

Ác tặc này quyết đem tính mạng sư huynh ra cùng chết với đối thủ, tất nhiên phản ứng ấy của lão, Tang Môn Thần Lam Xuân không ngờ tới. Nhất thời cục diện phân ra làm ba phe, ai cũng bị hiếp chế nên không ai dám ra tay trước. Nhất là Đông Môn Hắc Thư ở thế yếu nhất, do đó lão bà thở dài một tiếng nhìn Lạc Hồn Vũ Sĩ nói:

- Điều kiện của Bùi đạo trưởng, lão thân xin nhất nhất vâng lời, giờ xin hãy giao tên bạc tình kia trước được không?

Bùi Nguyên chưa kịp đáp, bỗng soẹt một tiếng, Lam Xuân đã rút Bách Độc Ngô Công Kiếm quát to:

- Con trâu già họ Bùi kia, người chớ dọa Lam Xuân ta, hãy xem cho kỹ đây!

Mũi kiếm hấn ấn sát cổ Ma Giang, quát tiếp:

- Đã đến thế, con tin quý này của ta phải đưa cả Cửu Âm Chân Quyết, ta mới đổi.

Tên phản đồ này về cơ trí mưu hiểm không kém gì Lạc Hồn Vũ Sĩ, vì hấn đã nhận ra lão quỷ Lạc Hồn Vũ Sĩ chỉ dám mạnh bạo ngoài miệng chứ không hề có ý hy sinh sư huynh. Quả nhiên thái độ quyết liệt của hấn khiến lão quỷ thất sắc xuống giọng liền:

- Người giang hồ hoặc là cần tiền tài hoặc là cần danh vọng, chân nhân là thân phận niên trưởng đâu nỡ tranh giành cùng hậu sinh tiểu bối, huống hồ Cửu Âm Chân Quyết và cái ám khí Xà Diên gì đó, bản đạo đâu có coi ra gì, chúng chỉ là đồ vô dụng, người cứ lấy đi!

Lão quay bảo Đông Môn Hắc Thư:

- Đại tẩu, thù lao của bản đạo cứ đưa cho vị Miêu Lãnh môn hạ này cũng được chứ?

Lão biến đổi thái độ hung hãn, nói ra xem mười phần khảng khái, đồng thời bấy giờ Đông Môn Hắc Thư cũng dự tính trước vừa đáp "tuân lệnh" vừa vung hai tay áo lên dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ phát xuất một chưởng cực độc Bạch Hổ Đinh bắn ra năm con rắn bay thẳng tới Tang Môn Thần Lam Xuân. Người theo ám khí tiến tới như

bóng vàng chớp giật, thân hình lão bà cực lợi hại thừa cơ lướt tới bên xác Quỷ Cốc Tử đã bị Lam Xuân vất xuống đất.

Hiển nhiên Đông Môn Hắc Thư cũng dùng kế "vây Ngụy cứu Triệu" định cướp được một con tin để đổi lấy chồng. Bọn chúng ba bên phân ra thế tam giác đứng cách nhau bốn năm trượng. Bấy giờ Lam Xuân thấy biến liên quát một tiếng, Bách Độc Ngô Công Kiếm múa thành một đạo hào quang xanh lam, trong lúc cấp thời hấn vẫn không quên tìn vật là Ma Giang, hấn hơi thấp xuống định chụp lấy Ma Giang. Chớp mắt bổng từ trên không trung phi tới một vật vừa to vừa đen hú lên tiếng dài bức bách Đông Môn Hắc Thư và Tang Môn Thần Lam Xuân bất giác đều phải chậm tay. Cũng chỉ trong chớp mắt, một tiếng cười ha hả, nhân ảnh lướt tới, thân hình Ma Giang đang nằm dưới đất bỗng đã bị thay thế bởi Mộc Như Phong, lũ độc xà đang hung hăng phóng tới.

Có lẽ Lạc Hồn Vũ Sĩ vừa thi triển cao chiêu hoán đổi Mộc Như Phong vào chỗ Ma Giang để Đông Môn Hắc Thư và Lam Xuân lâm vào thế bạng duật tương tranh ngư ông đắc lợi. Lão vô cùng đắc ý đứng ngoài xa nhìn Lam Xuân quát:

- Đồ tiểu bối ngu ngốc, dám phóng túng trước mặt chân nhân, chút nữa ta sẽ có biết thế nào là lợi hại!

Lão trầm sắc xuống nhìn qua Đông Môn Hắc Thư:

- Bà lão xấu xí này cũng chẳng ra gì, Mộc Như Phong đã vào tay người, sao chưa tạ lễ cho chân nhân?

Mắt lão nhìn thấy lão bà đã kịp thu độc xà, rút một viên dược hoàn ra đặt lên miệng chồng, lão liền cười nhạt:

- Hừ! Dù người đã lọt vào tay người nhưng huyết đạo đã bị chân nhân điểm trúng, thiên hạ không có ai giải được đâu!

Lão quái này thực là gian trá hiểm độc không ai bằng. Nhất là lúc ấy Lam Xuân đã mất hết lợi thế, hai mắt hấn tức giận nổ hào quang. Cục diện đã thay đổi hẳn, bây giờ chỉ một mình Lạc Hồn Vũ Sĩ lão quỷ là chiếm được thượng phong. Đông Môn Hắc Thư thở dài thê thảm từ từ đưa tay vào áo rút ra một cuốn sách cũng và hai viên dược hoàn đặt lên tay uất ức nói:

- Lão thân kính theo ý nguyện, hy vọng đạo trưởng nhớ đến tình giao hữu khi xưa đừng nỡ ra tay quá nặng.

Hai vật đặt trên tay lão bà chưa kịp trao cho lão quỷ, bỗng một tiếng hét kinh tâm động phách từ bên cạnh phi thẳng tới một luồng thanh ảnh mau như điện chớp cướp luôn Cửu Âm Chân Quyết rồi vọt ra xa rồi phi thân xuống núi. Tốc độ mau lẹ đến độ

không ai kịp phản ứng. Lạc Hồn Vũ Sĩ lão quỷ có cảm giác nhất thời tinh thần bị lay động để mặc cho địch nhân đào thoát. Một lát, lão quỷ mới tự cười mình cho đỡ ngượng:

- Chân nhân quên mất tên tiểu tử nguy trá ấy, bị nó đoạt mất tiện nghi rồi!

Thì ra bóng xanh ấy chính là Tang Môn Thần Lam Xuân liều chết cầu sống ngâm vận hết bình sinh chân lực đợi mọi người không đề phòng phát ra tiếng quát Nhiếp Hồn Ma Âm cướp vật trên tay lão bà chạy mất. Sự thực lúc ấy Lạc Hồn Vũ Sĩ quá chú ý tới thương thế sư huynh nên không dám phân thân ngăn cản. Vừa lúc ấy sau lưng lão có tiếng đọc phật hiệu nổi lên. Đột nhiên có một vị lão ni áo đen đứng sừng sững trên một tảng đá cách đó chỉ hơn trượng từ tốn nói:

- A di đà phật! Lão quỷ người tay đã dính đầy máu tanh, cũng nên quay đầu lại thôi chứ?

Sự xuất hiện đột ngột ấy khiến cho Lạc Hồn Vũ Sĩ thất kinh. Không lẽ người đoạt bảo vật của Bách Độc Môn lại là người này? Lão vừa kinh sợ vừa tức giận trầm thanh quát:

- Tặc ni phương nào dám đến can dự vào chuyện của bản chân nhân, mau báo danh chịu chết!

Có lẽ lão chưa kịp nhìn rõ lão ni đó là ai, nhưng cũng ngay lúc ấy Lăng Vân Yến từ chỗ ẩn thân nghe giọng nói mừng chịu không nổi, lập tức nhảy ra kêu to:

- Tổ cô bà đến rất đúng lúc, Yến nhi đây này.

Nàng cất thân lên cao hơn mười trượng rơi sát tới lão ni. Tình hình ấy vượt khỏi dự liệu của hai tên Đông Môn Hắc Thư và Bùi Nguyên lão quái. Chúng không thể tưởng tượng được trong nơi gần gang tấc ấy lại có cao thủ ẩn thân. Nhất là Lạc Hồn Vũ Sĩ nghe tiếng "Yến" lại ngờ Yến Lăng Vân đã đến. Lão vội vàng ôm Quỷ Cốc Tử lên không nói một lời vọt thân thành một luồng khói xuống dưới núi không dám quay đầu lại. Đồng thời Lăng Vân Yến ôm lấy lão ni chẳng khác gì gặp mẹ hiền, bật khóc nức nở. Lão ni vuốt tóc nàng dỗ dành:

- Hài tử ngoan, đừng khóc chứ, là ai khinh nhờn cháu, lão thân quyết không tha đâu.

Rồi lão ni nghiêng qua Đông Môn Hắc Thư:

- Có lẽ là lão bà xấu xí người làm gì Yến nhi ta phải không?

Lão ni không giận mà đầy uy lực khiến Đông Môn Hắc Thư sợ hãi cúi rạp mình cung kính đáp:

- Tiểu phụ nhân còn chưa biết nữ hiệp này ở đây làm sao dám vô lễ, đa tạ đã cứu tiểu phụ nhân. Nếu văn bối sở liệu không sai, lão nhân gia tất là người năm xưa dùng chưởng đánh tan bọn Câu Lộ Thất Ma được tôn xưng Vô Tình Kiếm Ưu Đàm lão bồ tát phải chăng?

Lăng Vân Yến lúc ấy đã ngăn được tiếng khóc vội xen đáp:

- Vị đại tẩu này đáng thương lắm, không phải là người khinh nhờn cháu đâu.

Lão ni mỉm cười gật đầu:

- Không sai, lão thân chính là Hằng Sơn Ưu Đàm, người cũng có nhãn lực đấy.

Giọng lão ni trầm xuống:

- Ta với lệnh tổ Đông Môn Vũ năm xưa cũng có gặp nhau vài lần, tuy lão cuối đời mới hối cải ẩn tích nhưng không tránh được nhân quả. Các người sao lại không tránh vết cũ mà thay đổi ác tâm làm thiện, nuôi loại độc xà kia làm gì để mua lấy nghiệp báo?

Đông Môn Hắc Thư vâng vâng dạ dạ rồi ôm chồng Mộc Như Phong lên vai cáo từ rút lui. Thì ra vị lão ni này nguyên xuất thân ở Hằng Sơn, năm xưa từng nổi tiếng ngang với Thiên Đô Tiên Khách, hai người giao tình thân thiết với nhau chẳng khác gì anh em cùng cốt nhục nên Lăng Vân Yến mới gọi là "tổ cô bà". Nhất là lão ni rất yêu quý Lăng cô nương, mỗi năm đều tìm đến Hoàng Sơn ở chơi với nàng ít ngày.

Lần này lão ni xuống miền nam vì nghe tin "Tiểu Yến nhi" một thân vào chốn giang hồ, lão ni không yên tâm vội vàng đuổi theo đến đây không ngờ lại là chính gặp. Hôm nay Lăng Vân Yến vừa nhìn thấy tấn kịch bi thảm của một nam nhân bạc tình, nàng mạnh nha có ý xuất gia nên van xin tổ cô bà chấp thuận. Nhân đó nàng phải đành miễn cưỡng kể lại mối tình đau khổ của nàng với Yến Lăng Vân khiến Vô Tình Kiếm Ưu Đàm thần ni nổi lời đình nói liền:

- Hà nhi ơi, chớ đau khổ, chúng ta tạm về thôi. Tổ cô nhất định tìm ra tiểu tử họ Yến về Hoàng Sơn cho cháu bớt hận.

- o O o -